

Rasimus ja puhtus söömises olid sel ajal laste kesksel korras, nõnda et kessi karjane leiva raasufest ega soola tera maha laskuda ei lastnud, vaid arwas seda patuks ja wäike Tüdimatta jutustas sõle ääres ühe selle kohta tähendawa jutu, mis sedawiisi läis: „Kord söönud karjatsed jälle sõle ääres ja sipelgas läind sealt mööda ja näinud, et üks leiva raasufe maas olnud, ta läind kohe taewa, Taewataadi juure karjaste peale kaebama. Umbrikul olnud karjaste pärast hale meel, ta roninud ta taewa ja öölnud Jumalale, et karjastel leiva lauda ep olla. — Et sipelgas nüüd niisugust ilmaasjata kaebust tõstnud; seepärast wiinatud ta taewast maha ja ta armetu laskund kohe keskelt pooleks.

Wäike Karja-kariel olnud sipelga õnnetusest hale meel, ta kõigand liigent-nooga elme-tee otsast tüli ära, aeand pastile-nõela taha ja tõmmand pooleks laskund sipelga tee tülitse peale ja nõnda lahkest tülist kollu pandud kõnnib ta raul täna pääwani; aga ümbrikule antud seda wäge, et ta kõige kõrgemast kui kohast ise ennast löit mööda wõib maha lasta. —

Selle peale on kõige kõhu täide saanud, igaüks pistab oma pussu karjaste totti kasulannika sisse ja wäike Tüdimatta hakkab laulma:

Kuule, kuule kulla päite,
Kus jäi pääsufe wäike?

Ja kus kandsid tänni-sinna,
lina-wästriku wärsjalta?
Eht kus mõhitaja mõnu,
lägu „kullu“ loppeliista?
Ei ka räätsu ruli-räätsu,
west-wagude wahelta.
Ega tritsu kivitritsu
muru muld-walli mulgulta.

Ja weel enam, —
päite, sa loomuse kõige kenam!
Nääd ma olen kurtlit,
kus jäi õöpik?
Ta mo koolmeister,
looduse kõister,
õpetab kõltsu kõlase
riimi riputama reale;
teda igatsen usti,
oh seda röömu ja lusti!
kui sa ta homme laasa tood,
siis linna saia saad.
Päite kuulis wasta kostis:

„Ära kurda kulla poega,
oota weel ja anna aega!
Soojalt maalt ma tulen homme,
tõttan wäheja pööri-joone.